

עפ"א 49330/01/16 - אנטונינה גלייזר נגד עיריית רחובות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 49330-01-16 גלייזר נ' עיריית רחובות
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת דבורה עטר
המעוררת	אנטונינה גלייזר
נגד	
המשיבה	עיריית רחובות

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום ברחובות (כב' השופטת מירב כפיר) בח"נ 9474-05-15, במסגרתו הורשעה המערערת בחנייה במקום המיועד לדיירי הרחוב ונגזר עליה קנס בסך של 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתם.
2. במהלך הערעור חזרה בה המערערת, מהערעור על הכרעת הדין, שכן אישרה שאכן החנתה את רכבה במקום המיועד לדיירי הרחוב בלבד וטענה כי נאלצה לעשות כן, נוכח השינוי בהסדרי החנייה ברחוב ומצוקת חנייה.
- באשר לגזר הדין טענה המערערת כי יש להפחית את שיעור הקנס שהוטל עליה, נוכח מצבה הכלכלי הבלתי שפיר.
3. ב"כ המשיבה ציינה כי המערערת הורשעה בבית משפט קמא, בתום שמיעת הראיות, נוכח כפירתה במיוחס לה.
- באשר לגזר הדין - טענה ב"כ המשיבה כי בית משפט קמא נתן דעתו למצבה הכלכלי הרעוע של המערערת ולא מיצה עמה את הדין, בשים לב לכך כי הטיל עליה קנס בשיעור שאף אינו כדי שליש משיעור הקנס המרבי. בנוסף טענה, כי המערערת זכתה להתחשבות מצד המשיבה בעבר ונוכח ריבוי עבירות ממין אלה, אין מקום להתחשבות נוספת.

דין והכרעה

4. בבית משפט קמא כפרה המערערת בכל המיוחס לה והורשעה בתום שמיעת הראיות. במהלך הדיון בערעור הודתה בביצוע העבירה וטענה כי בוצעה נוכח מצוקת חניה.

בסופו של יום נסוב הערעור על גזר הדין בלבד ובהקשר לכך נקבע כדלקמן:

"מושכלות יסוד הן כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בשיקול דעתה של הערכאה הדיונית בכל הנוגע למידת העונש, אלא במקרים חריגים, בהם נפלה טעות מהותית בגזר דינה של הערכאה הדיונית או שיש בו סטייה ברורה ממדיניות הענישה המקובלת בנסיבות דומות" (ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל 5.6.13).

5. בחנתי את גזר הדין של בית משפט קמא, לאור המתווה שנקבע בפסיקה ולא מצאתי כי בא בגדר אותם מקרים חריגים, בהם תתערב ערכאת הערעור במידת העונש שהושת.

6. ראיתי עין בעין עם בית משפט קמא כי מצוקת חנייה לבטח אינה מהווה עילה להפרת החוק ואין בה משום נסיבה להקלה בעונש. שכן גם תכלית סיווג מקומות חנייה כמיועדים לדיירי הרחוב בלבד, נועדה בדרך כלל, על מנת לתת מענה למצוקות החנייה של אותם הדיירים.

בית משפט קמא נתן דעתו למכלול השיקולים, אלה הקשורים לנסיבות העבירה וההליך גופו ומנגד, לנסיבותיה של המערערת והיותה נסמכת למחייתה על קצבה.

בשים לב לשיעור הקנס המרבי, העומד על 3,600 ₪, לא מצאתי כי יש בקנס שהטיל בסך של 1,000 ₪, משום החמרה יתרה המצדיקה קבלת הערעור.

7. אשר על כן אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, ל' ניסן תשע"ו, 08 מאי 2016, בהעדר הצדדים.